

[Hauge.]

der er altsaa en Forskel paa kun 27 Mill. Kr., det er hele Herligheden, det er der af mange forskellige Grunde ingen Aarsag til at falde i Henrykkelse over. Jeg vil navnlig pege paa een Grund, det er den, at naar man gør opmærksom paa, at Driftsbudgettets Udgiftskonto er gaaet ned, maa man for at være fuldt oprigtig i sin Fremstilling af Forholdene ogsaa gøre Rede for, *hvorfor* den er gaaet ned, og ikke blot tage saadanne Ting frem, som kan tale til ens Fordel. Der er Udgiftsposter paa Driftsbudgettet, der er faldet rent automatisk, og den højtærede Finansminister kan ikke tilegne sig nogen Del af Æren for, at de er gaaet ned; jeg skal saaledes nævne, at der er automatisk Nedgang i Henhold til Loven af 5. Februar 1918 og andre senere tilkomne Love om Tilskud til kommunale Arbejder og til Arbejders Iværksættelse. For 1926—27 var Udgiften i Henhold til de Love, jeg her har nævnt, opført paa § 14 til 11½ Mill. Kr. De falder nu automatisk. For 1927—28 er Udgiften 9,6 Mill. Kr., for 1928—29 7,418 Mill. Kr., og for 1929—30, det Finanslovsforslag, som den højtærede Finansminister nu har forelagt, er Udgiften 5 092 900 Kr. Der falder endnu et stort Beløb paa et Regnskabsaar, og derefter er saa at sige hele dette Forhold afviklet. Det afvikles ikke helt lige straks, først i Løbet af nogle Aar, men de Beløb, Staten senere skal udrede, er meget smaa. Det vil altsaa sige, at der er en Nedgang fra 1926—27 til 1929—30 paa godt 6 Millioner, og fra 1927—28 til 1929—30 er der en Udgiftsbesparelse paa 4½ Mill. Kr., en Udgiftsbesparelse, som den højtærede Regering aldeles ikke kan tilegne sig nogen som helst Del af Æren for. Det er ikke Ministeriets Visdom, der her har virket paa Finanserne, det er noget, der gaar ganske automatisk, af sig selv.

Og det kan, som jeg allerede har sagt, formentlig heller ikke være Ministeriets Visdom, der har givet sig Udslag overfor Mund- og Klovesygen, saaledes at denne Sot er blevet bragt ud af Verden. Det var en Sygdom, der ikke blot greb forstyrrende ind og ødelagte finansielt den enkelte Landbruger, men det var en Epidemi, der ogsaa kostede Statskassen meget betydelige Beløb. Jeg gør opmærksom paa, at i 1926—27 kostede Mund- og Klovesygen Staten 5¼ Million, medens der paa det Udgiftsbudget, der er forelagt os af den højtærede Finansminister, ikke findes en eneste Øre dertil.

Det er de sociale Udgifter, Ministeriet har Æren for at have bragt ned, men det er

der jo meget delte Meninger om Rigtigheden af. Vi for vort Vedkommende kan ikke se anderledes paa den Nedskæring, der har fundet Sted af de sociale Udgifter, end at den har været ensidig, vendt mod de daarligst stillede i Landet, uden Nødvendighed.

I Forbindelse dermed har det virket noget overraskende paa mig — saa meget mere som den højtærede Statsminister jo er den, der er gaaet i Spidsen med at kræve Sparsommelighed —, at der paa § 13, paa det Budget, den højtærede Statsminister i sin Egenskab af Landbrugsminister har Æren for, er en Udgiftsstigning fra sidste Aar til i Aar paa ca. ½ Mill. Kr. Naa, jeg skal ikke gaa i Rette med den højtærede Statsminister i hans Egenskab af Landbrugsminister, fordi hans Budget er steget, jeg gør kun opmærksom paa det ejendommelige, at Landbrugsministeriets Budget viser denne Stigning. Jeg har gennemgaaet Landbrugsministeriets Budget og kan skønne, at den samme haarde Haand, som er vist overfor de sociale Udgifter, spores ikke paa Landbrugsministeriets Budget. Der er endda paa visse Omraader en vis Flothed. Nu misunder vi Socialdemokrater paa ingen Maade Landbruget al den Velvillie, der kan vises det. Vi forstaar meget vel, at Landets Hovederhverv skal have, hvad der er nødvendigt og tilkommer det. Men jeg gør dog opmærksom paa, at det ser ejendommeligt ud, at den højtærede Statsminister er flot paa Landbrugsministeriets Budget, har Raad til at forhøje det med ½ Mill. Kr., men overfor de fattige og de syge, overfor de sociale Udgifter, farer han frem med haard Haand. Der er der ingen Barmhjertighed, Tiden fordrer, at man skal være haard.

Hvor er da alle disse Millioner, som man har taget fra de daarligst stillede, blevet af? vil man naturligvis spørge. Det har de ærede Ordførere for Venstre ikke haft nogen Interesse i at opholde sig videre ved. Nogen Steder maa de jo være blevet af. Man kan ikke sige, at det er Skatteindtægterne, der har svigtet, det er ikke her, den finansielle Misère melder sig. Der er visse Indtægter, der har svigtet, det er rigtigt, men det er ikke Indtægterne paa § 5. Det er ikke Skatterne, der har svigtet. Tværtimod, man maa endog saa sige, at Skatterne er indgaaet overordentlig godt i Forhold til al den Tale, der har været om daarlige Tider, og i Forhold til de Vanskeligheder, der faktisk har været for en stor Del af Erhvervslivet. Paa Statsregnskabet for 1927—28 er Indtægten paa § 5 ca. 4 Mill. Kr. større end budget-